

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

A husvéti bárány.

A mi husvéti bárányunk, a Krisztus megáldoztatott érettünk. (I. Kor. 5:7.) Micsoda nagy, mélységes szeretetet fejez ki ez az ige, s a nagy tény, melynek ez az ige csak visszhangja. Krisztus, Istennek ama Báránya megöletett, az emberek gonosz kezei által, de megáldoztatott az Atya akaratából, hogy legyen a mi bűneinknek hordozója, s így mi az Ő sebei által gyógyulhassunk meg. (És. 53.)

Ez az áldozati bárány ki volt szemelve Istentől már akkor, mikor az első ember bűnbe esett. A bűn olyan mélységes szakadékot vágott Isten és az ember közé, hogy azt az ember többé át nem hidalhatta. Istennek kellett hidat készítenie, amelyen keresztül a bűnbeesett ember ismét odajuthasson Ő hozzát. Ez a hid az Ő szent Fiának megtörtetett teste. Isten megígérte ennek a hidnak a fölépítését már az első emberpárnak, de el kellett jönnie az idők teljességének, hogy az ígéret beteljesülhessen. Az embernek egy nagy nevelő iskolán kellett keresztülmennie, hogy eljusson a bűn rettenetes hatalomnak, s a maga végtelen tehetetlenségének a megismerésére. A bűnnek a maga csúcspontjára kellett eljutnia, egészen odáig, hogy képes legyen véghezvinni a Messiás-gyilkolást, s a megváltás után sóvárgó emberiségnek olyan lelkeket kellett kitermelnie, mint Simeon és Anna, akik nem tudtak, nem akartak addig meghalni, míg nem látták szemeik az Üdvözítőt. (Luk. 2.) De addig is, míg ez az idő elérkezik, veres fonálként vonul a választott népnek történetében az első emberpárnak adott ígéret újra meg újra való megújítása. S nem csak szavakban ismétlődik meg az ígéret, hanem jelképekben is. Az Egyiptomon öldöklő karddal végigvonuló Úr elmegy az izraeliták hajléka mellett s oda nem tér be, hogy megölje az elsőszülöttet. Míg az egyiptomi családokban a királytól kezdve le a legutolsó koldusig ott pusztít a rettenetes csapás, addig Izrael fiainak minden háznépe megkiméltetik. A jel, mely mellett elhalad az Úr, a megölt bárány vére az ajtófélen.

Mily sokat mondó történet ez! Beszél Istennek nagy szeretetéről és kegyelméről, mellyel megőrzi azokat, akik az övéi. S beszél Istennek nagy hűségéről, mellyel ígértét megtartja. Pedig ez a történet csak árnykép. A ragyogó világosság ez: „a mi husvéti bárányunk a Krisztus, megáldoztatott érettünk.” Az árnyképben maga az áldozat úgy szólván semmi értékkel sem bír, egy egyszerű kis bárányka. De a mi Bárányunk, a Krisztus, óh, milyen véghetetlen emberi sza-

vakkal ki sem mondható, csodálatos nagy érték! „Nem veszendő holmin, ezüstön, vagy aranyon váltattunk meg . . . hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén a Krisztusén.“ (I Pét. 1 : 18—19.) Ez a vér ontatott ki mi érettünk! Ott van-e ez a vér hit által a te szivednek ajtaján? Ebben a vérben bizakodol-e? Ha igen, akkor nem fogsz elveszni, Istennek haragja elvonul melletted, anélkül, hogy le-sújtana rád. S nem csak nem veszel el, hanem ki is szabadulsz régi, bűnös életed Egyiptomából, s útra kelsz a mennyei Kanaán felé.

De mi lehet annak a sorsa, aki ezt a vért semmibe veszi? Megmondja az Irás, a zsidókhoz irt levél 10. részének 29—31. versében. Megrázó szavak. Nincs előlük más menekvés, csak a Jézus vére. Menekülj oda, s maradj meg alatta!

Vargha Gyuláné.

A husvétii tűz.

Valaki így beszéli el megtéré-sének történetét: Egy barátommal megbeszéltem, hogy husvét másod-napjának estéjén elmegyünk a nagy kaszinó-bálba. Gondolataink többé-kevésbé ennek az ünnepélynek az előkészületeire, az ott reánk váró él-vezetekre voltak irányítva. Reggel azonban, szokás szerint, még elmen-tünk a templomba.

A prédikációnak ez volt a tárgya: „A keresztyén ember szívében a valódi husvétii tűznek kell égnie.“ A prédikátor körülbelül ilyenformán dolgozta ki a tárgyát: „Ég ez a tűz a te szívedben is? Hiszel az élő Meg-váltóban? Szereted őt teljes szíved-ből? Utitársad lehet a mai napon minden utadban? Vagy ha ketten mentek együtt valamely barátoddal hozzátok csatlakozik, hogy Ő legyen a harmadik? Mikor Péter és János odaértek Jézus sírjához, csak a lepe-dőket és a keszkenőt találták ott, magát a Feltámadottat nem találták. Így ünnepelnek ma sokan húsvétot az Úrnak üres sírja mellett, s a világ gyermekeinek megfelelő húsvétii örö-möket szereznek magoknak. De a Feltámadott nincs ott velük és nem is lehet, mert szívükben nem ég az igazi húsvétii tűz, az Úr iránt való hálás szeretet. Nem tudnak úgy kö-nyörögni mint az emausi tanítványok „Uram maradj velünk.“

Még ma is érzem, hogy futott föl a vér az arcomba, s hogy öntötte el azt a szégyen pirja. Csendesesen men-

tem hozzá, s az estéli bálozásból nem lett semmi. Az Úr más tüzet gyuj-tott föl a szívémben.

A „Lichter der Heimat“-ból.

Nagypéntek és husvét.

Szemléled tán az Úr keresztyét,
De érted-é, hogy mit jelent?
A kik keresztre fölszegezték
Érettök halt meg Ő, a Szent.

A bűnnek szörnyü, szennyes árja
A Golgotára hömpölyög,
Viszi a Jézust kinhaláira
És összecsap feje fölött.

S halálba, sírba és pokolba
A bűntelen leszálla ott,
De őt az nem tarthatta fogva,
Győzelmesen föltámadott.

Óh, látod-é a bűn hatalmát,
Amely parancsol néked is?
S érted-e Jézus diadalmát,
Mely szabaddá tett téged is?

Ha bűnöd látod, hullj a porba
A megfeszített Úr előtt,
S ki bűnöd láncait megoldja,
Az Élőt lásd s fogadd el Őt.

Vargha Gyuláné.

Isten mondja: Higyj! Először higj és a hited eredményezi az ér-zést, a bizonyosságot és a tapasztal-atot. Négy meg három az hét. Ér-zed ezt? Nem? Azért, mert nem ér-zed nem lesz az nyolc, hét marad az örökre!

A hívő keresztyének sisakot hordanak, mely nem bőrből, vagy fém-ből való. Lelkisisakot, a reménység sisakját.

„Gusztáv, az erős“ udvarán.

A dresdai palota zenetermében fényes társaság gyült egybe. „Gusztáv, az erős“ az ismert erkölcstelen szász fejedelem hangversennyel akarta szórakoztatni a környezetét. Az akkori leghíresebb zenészt hívta meg udvarához. A csillogó teremben az értékes zongora körül elhelyezkedik az előkelő társaság. A zongora előtt egy egyszerű, jelentéktelen ember ül, kopott ruhában. Ruhája elüt a terem és a társaság pompájától. A tartásán azonban nemes méltóság ömlik el. „Gusztáv, az erős“ szemei a vendéget figyelik. Jelt ad a hangverseny megkezdésére. A hallgatóság feszülten várakozik. Vajjon mit fognak hallani? Vig indulókat? Vagy talán táncmelódiát? De azt a különös embert, ott a zongora mellett más hatja át. Hirtelen nagy részvétet érzett mindazok iránt akik itt körülötte ülnek és különösen a fejedelem iránt, aki ott állt közvetlenül mellette és akinek arcáról lerítt az élvezetek utáni vágy, aki csak másnak tudott parancsolni, de önmagának nem. Szólni akart hozzájuk a zene hangjain keresztül, még ha kegyvesztes lesz, akkor is. Be akart vinni az Ur Jézus élettörténetéből ebbe a kéjtől áthatott terembe, ezeknek a felületes, csak örömeiket hajhászó világfiaknak a szívébe. Ha csak pár pillanatra is, fel akarta emelni őket a föld sarából a golgotai magaslatra. Lassan, ünnepélyesen hangzik fel a teremben: „A bárány megy és viszi a terhet.“

Hangtalanul és mintegy megigézve figyelnek. Hangtalanul és mintha villám sújtotta volna úgy áll ott a fejedelem és egy arcrándulással sem tud elégedetlenségének kifejezést adni a szokatlan zene hallatára. És mindig teltebben és szívhez szólóbban szállnak az akkordok. „Megy és türelemmel hordja a bűnét minden bűnösnek.“ Ezt nem várták. Hisz itt elsülyed egyszerre az egész fejedelmi pompa, mindez csak nyomo-

rult, hiú csillogás marad. És „Gusztáv, az erős“, aki mozdulatlanul figyeli az idegen hangokat, egyszerre csak gyengének, kicsinek és szegénynek érzi magát. Érzi a szent közelségét Annak, aki előtt az ő lelke is porba sülyed, de Aki őt is megváltotta a Golgothán. „Szívesen szenvedem! Értetted szívesen“ — diadalujjongásával fejeződött be a zene.

Halotti csend uralkodott. A zenedarabnak vége. A csendes, egyszerű zenésznek a tekintete még ott függ a billentyűkön, mintha a lelke messze szállna: a Golgotha dombjára, ahol Isten báránya a világ bűnét magára vette. A fejedelem felriad dermedtségéből és megragadva a zenész kezét, megatva kérdezi: „Honnet ismer ön engem olyan jól? És honnet vette ezt a dalt?“ — A zenész bátran és szabadon a szemébe nézve feleli: „Magamtól semmit sem tudok, Fenség. De én is és a művészetem is a királyok Királyáé vagyunk odafenn az égben. Ő vezeti a kezemet és én csak azt játszom, amit Ő akar. Erre a fejedelem lehúzta ujjáról a legértékesebb gyűrűjét és felhúzta Bach János Sebestyén ujjára (ő volt a zenész). „Hordja ezt a gyűrűt ennek az órának az emlékére és jelül annak, hogy örökké hálás vagyok önnek. Sokat adott nekem ezen az estén, többet, mint gondolja! Úgy szólt hozzám a dal által, mint még soha senki. Köszönöm!“ — Bach meghajtotta magát a fejedelem előtt és mondta: „Bár ne feledné el Fenséged ezt a dalt soha. Más köszönetet nem várok.“

A reménységről.

A hit a boldog reménység anyja; Jézus szava a reménység alapja. A Szentlélek a reménység záloga; a visszatérő Ur Jézus a reménység tárgya; a megszentelődés a reménység ismertetőjele és eredménye.

A keresztyének a reménység emberei. Élő reménység nélkül nincs élő keresztyénség.

Hogyan prédikált egy pápua húsvétkor a kókuszdióról?

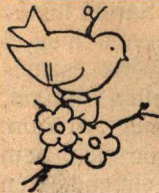
Két évvel ezelőtt egy nagy sereg pogány pápua ült együtt Uj Guinea szigetén húsvétkor és hallgatta egy fekete keresztyén igehirdetését. De milyen különös Bialia volt a kezében? Nem könyv volt, hanem két kókuszdió. „Nézzétek”-kiáltotta - „mit hoztam nektek?” - és mind a két kókuszdiót magasba emelte. „Válasszatok, - melyiket szeretnétek?” A pogányok megnézték a két kókuszdiót, Az egyiket nem volt semmi különös sem, egészen olyan volt, mint azok a diók, amelyeket a pápuák oly szívesen szednek le a kókuszpálmáról. De a másik nagyon szép volt. Tollal és virágokkal volt felékesítve. Ki is nyúlt utána sok kéz, amikor a fekete prédikátor a hallgatóság felé dobta. A másik kókuszdiót is oda dobta és egy ember elkapta. „Most nézzétek meg a feldíszített kókuszdiót! Ugye nagyon szép? Nyissátok fel!” Megtették. A dió üres volt, a belseje ki volt vájva. „Lássátok” — folytatta a beszédet a fekete prédikátor, — „ti is ilyenek vagytok, mint ez a feldíszített kókuszdió. És mi keresztyének is ugyanilyenek voltunk, mielőtt megismertük az Úr Jézust. Kívül fel voltunk ékesítve és a látszat sokat mutatott, de szívünk üres volt. — Most nyissátok fel a másik kókuszt! Kívülről egyszerű és jelentéktelen, de jó és egészséges a magja, ami embert és állatot egyaránt felüdít. Ha elültetjük, kikel, mert élet van benne. Amikor a misszionárius hozzánk jött, megvetettük a szavát. De azután láttuk, hogy amíg a mi diónk üres volt, addig az övének magva van. Ezért eldobtuk a mi szépen díszített diónkat és elfoeadtuk az övét.

Vajjon te a jó kókuszt válasz-

tottad-e vagy a csillogóhoz ragaszkodsz, amihez a bűn tapad? Az olyan ember, aki Jézust nem ismeri, olyan, mint az üres kókuszdió. Akinek azonban szívében él a Megváltó, az másokat felüdíthet és maga is hatalmas pálmává nő Isten kertjében.

Húsvéti üdvözet.

A „Majak”-társaság elnöke Moszkvából írja: A hatalmas X. városban nagy hallgatóság előtt tartott egyik hű követője az „Orangutang család” elméletének egy tüzes beszédet a következő témáról: „A keresztyénség halotti ágyánál.” Amikor, véleménye szerint, az elmélet bizonyítására minden érvelt felhozott már, így fejezte be: A keresztyénség problémája egyszer és mindenkorra meg van oldva. A jövőben már nem kell, hogy nyugtalanítson minket és így már most az időnket hasznosabb kérdések megoldására fordíthatjuk.” Az előadás be van fejezve, de a várvárt hatás elmaradt. Kérdésére, hogy egyetértene-e a mondottakkal, nem felel senki sem. — Kínos csend következett. Egyszerre csak feláll egy öreg lelkész, aki az orthodox egyházhoz tartozik és fellép az emelvényre. A szónok felszólítja, hogy ne vegyen 15 percnél többet igénybe a felszólalása, hogy még mások is szólhassanak. A tiszteletreméltó aggastyán megnyugtatta, hogy neki legfeljebb csak három percre lesz szüksége. Azután harsogó hangon kiáltotta a zsufolásig telt terembe: „Krisztus feltámadt.” — és ezek szájából visszhangzott: „Ő valóban feltámadt.” — Ezzel a döntés megtörtént: További magyarázatra nem volt szükség. A jámbor majomtisztelő az egyszerű húsvéti üdvözet által leveretve volt kénytelen elhagyni a termet.

Gyermekeinknek!

Örül-sz-e a husvétnak?

Kedves kis olvasóm, tudom, hogy örülsz. S azt is tudom, hogy miért örülsz. Először is azért, mert vakáció van. De jó is egy kicsit szabadulni az iskolától, reggel sokáig nyújtózkodni az ágyban, egész nap játszani, szaladgálni! Ez neked a legnagyobb öröm. Aztán a második a husvét-i piros tojás.

Hiszen én nem irigylem tőletek a husvét-i vakációt, meg a piros tojásért sem haragszom, csak örvendezetek ennek is. De mégis elszomorodom, ha eszembe jut, hogy csak ennyiből áll az örömötök, s ez olyan hamar elmulik. Szeretném, ha valami olyannak is tudnátok örülni, aminek után mindig örülnétek, még husvét után is, egész életetekben, bár erre a nagy öröme a husvét ünnepe emlékeztet bennünket különösen. Most már talán el is találjátok, hogy milyen nagy öröme gondolok. Arra, hogy az Ur Jézus feltámadt. Tudjátok, miért nem tudtok ti ennek igazán örülni? Azért, mert még sohasem gondoltatok komolyan arra, hogy az Ur Jézusnak meg is kellett halni és pedig azért, mert az emberek olyan rosszak. Az emberek szegezték föl az Ur Jézust a keresztfára. S na te, kedves kis olvasóm, erre még sohasem gondoltál, s ezen még soha el nem szomorodtál, akkor ez azt jelenti, hogy ha akkor éltél volna, mikor az Ur Jézust keresztre feszítették, akkor sem törődtél volna vele, vagy talán még oda is álltál volna azok közé, akik azt kiabálták, hogy „feszítsd meg!” Látod, így vagy te is bűnös az Ur Jézus halálában, s ha ezt egyszer meglátod, akkor majd nagyon tudsz örülni, hogy az Ur Jézus nem maradt a sírban, hanem föltámadt és most is él.

Nem láthatjuk ugyan, de most is itt van köztünk, s ha látja azt, hogy valaki megbánja, hogy eddig Ővele olyan keveset törődött, akkor annak nagyon örül, megbocsátja a megbánt mulasztásokat és bűnöket, s a megtérő bűnösnek a szívét nagy örömmel és békességgel tölti meg. Az ilyen szív tud aztán igazán örülni a husvétnak! Nem szeretnél-e így örülni? Ha igen, akkor gondolkozzál azon, amit most itt mondtam.

Erzsike husvétja.

Husvét hétfő volt. A nap ragyogóan sütött, de azért még egyszer, egyszer jeges szél süvitett végig a kis falu utcáin. A kis lányok tiszta fehér ruhácskában álltak a kapu előtt, hajuk hosszú copfba fonva és a végén piros pántlika volt. Mennyi örömet is hoz ez a husvét hétfő. Vajjon Peti, Jani eljönnek-e meglátogatni? — gondolta magában a kis Erzsi. Odabent már el volt készítve nekik a piros tojás, azután meg egy jó darab mákos kalácsot is tett mellé az édes anyja. Amint ezt épen elgondolta, látják kifordulni a kapun a szomszédék Sáríkáját, kezében a Bibliával és az énekes könyvvel. „Hová mész, Sárika?” — kérdezte. „Biblia órára” — feleli Sárika — „nem jössz te is velem? Azt mondta Etelka néni, hogy hívhatunk másokat is!” — „Nem megyek én” — felelte Erzsike. „Mindjárt itt lesz a Jani, Peti, meg talán a Szabó Pista is eljön, az már a polgáriba jár. Meg aztán olyan unalmas is az a bibliaóra, mindig ugyanazt mondják, elég azt nekem egyszer az iskolában meghallgatni!” — Sárika fehér arca kipirult amikor mondta: „Neked a husvét csak abból áll, hogy hányan

jönnek el meglocsolni? És neked az Úr Jézus szenvedése, halála, feltámadása, az csak unalmas történet? Erzsikém nem is lesz neked igazi husvétod, amíg ezt így látod!” Erzsike vont egyet a vállán és sarkon fordult, szaladt be az udvarra, mert az utca végén meglátta Petit. Szégyelte előtte, hogy ő evvel a szenteskedő Sárival beszélt.

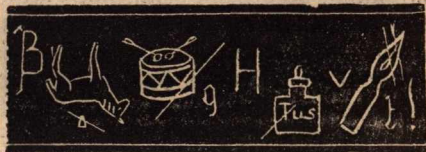
„De niní ott jön a Pista is, meg Jani! Oh be nagy öröm! Hogy fel vannak már virágozva. A zsebük eláll a sok piros tojástól.” Mégegyszer meghuzogatta a ruhája fodrát, a haját a homlokába húzta, ahogy azt a kereskedő Mancijától látta és kipirult arccal várta a fiukat. Nem is kellett soká várnia, egyszerre indián csatakiáltással rontottak be a fiúk, egyik jobbról, a másik balról locsolta Erzsit. Pista pedig a legnagyobb, leghaszontalanabb a kúthoz húzta Erzsit és ott zúditotta a nyakába a hideg vizet. Erzsi eleinte nevetett, de amikor a jéghideg víz végigszaladt a hátán vége volt a nevetésnek és keserves sírásra fakadt. De a fiúk csak folytatták és azután nagy nevetéssel vették körül a vacogó, reszkető Erzsit. A fiúk megkapták a piros tojást.

Erzsike este olyan különösen érezte magát, hol melege volt, hol meg fázott. Korán lefeküdt és édesanyja forró teát adott neki. Hiába volt! Erzsike beteg lett, félrebeszélt, lázalmában folyton kiabált: „Peti, Jani, itt a piros tojás. Vigyétek! Hagyjatok! Jaj, be hideg! Nekem unalmas volt. Peti, Pista, hagyjatok. Ne gyertek. Ott szenvedett, meghalt... és én nem akartam meghallani...!” Olyan nehéz volt hallgatni. Szegény édesanyja nem értette mit beszél lázalmában beteg kis lánya. De megértette a szomszédék Sáríkája. Sirva ült kis barátnője ágyánál és kérte az Úr Jézust, hogy gyógyítsa meg az ő kis Erzsikéjét, hogy jövőre ő is igazi husvétot ünnepelhesse.

Erzsike soká lebegett élet és halál közt. De az Úr Jézus megkönyö-

rült rajta, meghallgatta Sárika hűséges imáját és nem szőlította még el Erzsikét. Amint visszanyerte eszméletét, ott látta maga mellett Sárikát. Sirva kérte: „Bocsáss meg Sárikám. Nem kell nekem többet locsolás, nem kell, nem kell. Mondd, elmehetek én veled a bibliáórára? Óh, be soká is kell még várnom. Hogy is mondtad azt a husvétról?” — „Erzsikém, édes kis Erzsikém, elmondok én neked mindent, amit ott hallottam és ha meggyógyultál együtt megyünk a bibliáórára.” — Erzsike most már boldogan várta azt az időt, amikor majd ő is megtudja, hogy mit jelent a husvét és miért is örülhet a husvétnak.

Hát te kis Olvasóm, tudsz-e úgy örülni a husvétnak, amint azt egy néni a lap elején megírta?

A levelező-néni póstája!

Kedves Gyermekek!

Legutóbbi lapotokban már nem volt hely a rejtvény számára. Egy kis fiú azzal kárpótolta magát, hogy felkereste a Bibliában azokat a helyeket, amelyeket a multkor megjelöltem számotokra, elolvasta azokat és örült annak, milyen jól meg van írva minden. Vajjon ti többiek is megtettétek ezt?

Örültem a sok hosszabb-rövidebb levélkének, amit írtatok, de különösen annak, hogy ennyire szeretitek kis lapotokat. Nagyon jó, hogy a történeteket nem csak elolvassátok, hanem tanultok is belőlük. Szeretném, ha ezt a mostani számot különösen figyelmesen olvasnátok el, mert akkor a hsvéti szünetet bizonyosan hasznosan fogjátok eltölteni. — Nagy szeretettel üdvözlök mindenkit.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Ápr. 1. II. Kor. 1:15—2:11. Istennek valamennyi ígérete, amelyet kezdettől fogva tett az embereknek kiválasztott eszközei által, a Krisztusban teljessé lett, vagy, mint ahogy Pál mondja, Ő benne lett igenné és ámenné. S mindazok, akik aztó a evangéliumot hirdetik, csakis Krisztus megbízásából, Krisztus nevében tehetik azt. A sáttannak mindíg az a szándéka, hogy elvegye az evangélium hirdetésének erejét, azért igyekeznek az Úr követői iránt bizalmatlanságot ébreszteni az emberek szívében. Ezt Pál apostolnak is tapasztalnia kellett, s ma is tapasztalják Isten gyermekei, s épen a leghivebbek a legnagyobb mértékben. De Isten kegyelméből átláthatunk a sáttán szándékán, s ellene állhatunk.

I. Mózes. 24:50—67.

Ápr. 2. Ján. 19:17—30. Nagypéntek a mi Urunk Jézus Krisztus legnagyobb szenvedésének, de egyúttal legnagyobb győzelmének is emléknapija. Milyen nagy testi szenvedés volt emelni a súlyos keresztfát, érezni a gyötör, kínos szomjúságot, s milyen nagy lelki szenvedés hordozni az egész emberiség bűneit s epekedve szomjuhozni a lelkek megmentését. De a szenvedés meghozza a magá gyümölcsét, s az Údvözítő teljes bizonyossággal ejthette ki ajakán a diadalkiáltást: „Elvégeztetett!” Nem csak a szenvedés pohara telt be, hanem elvégeztetett a nagy munka is, az emberi lelkeknek megváltása a bűn büntetésétől és hatalmától. Jézus mint győztes került ki a harcból.

Ézs. 53. Luk. 23:39—46. Zsolt. 22:2—20.

Ápr. 3. II. Kor. 2:12—3:11. Ahol Isten gyermekei világosan és hűségesen bizonyosságot tesznek, ott ez a bizonyosságtétel két csoportra osztja az embereket. Azoknak, akik elfogadják, életnek illatjává válik, amelytől új életre ébrednek, azoknak pedig, akik elutasítják, halálnak illatja lesz, amelytől hitetlen szívök még jobban megkeményednek. A bizonyosságtétel hűségéről legjobb bizonyítvány az, ha lelkek keltek életre munkája által. Isten Lelke által kiállított bizonyítvány ez, mellyel Isten megpecsételi azt, hogy Ő maga hívta el őket és tette alkalmatossá a szolgálatra.

Zsolt. 118:14—24.

Ápr. 4. Máté 28:1—10. Szeretnél bizonyos lenni afelől, hogy Jézus csakugyan fellámadt, hogy él és csakugyan tud rajtad segíteni? Akkor keresd te is a Megszentelt Jézust, keresd meg az Ő kereszthalálában bűneidnek bocsánatát, váltságodat, údvösségedet. Ha más úton akarsz odajutni a feltámadott Jézushoz, sohasem

fogod Őt megtalálni. Az út a Golgotán vezet át. Ha nagygyá leszel előtte a megcsúfolt, meggyalázott, keresztfán függő Megváltó, ha lerokadsz lábai előtt, akkor fogja szívedet az az öröm eltölteni, amit azoknak az asszonyoknak a szívét eltöltötte, akikkel az első husvét reggelén szembejött Jézus és üdvözölte őket.

Márk 16:1—8. I. Kor. 5:6—8. I. Kor. 15:12—20.

Ápr. 5. Ján. 20:11—18. Milyen csodálatos megtiszteltetés az egész asszonyi nemre az, hogy a feltámadott Jézus legelőször is egy nő előtt jelent meg, s az előtt nyilatkoztatta meg magát, mint olyant, aki meggyőzte a halált, s dicsőséges testben fölmenni készül az Atyához, aki első sorban is, egészen különös értelemben az Ő Atyja, s másodsorban, Ő általa a mi Atyánk is. Istenhez, mint Atyához, csak Jézus által járulhatunk, Isten gyermekei csak Jézus által lehetünk, a feltámadott és megdicsőült Úr által. Gyermeke vagy-e te Istennek? Újjászülettél-e a Szent-Lélek által, aki kész előtled Jézust megdicsőíteni, ha megnyitod előtte a szívedet?

Lukács 24:13—35. Csel. 10:34—41. I. Kor. 15:54—58.

Ápr. 6. II. Kor. 3:12—4:6. Istennek evangéliuma világos. Ha valaki előtt homályos akkor a hiba őbenne van. Lepel van a szívén, a hitetlenségnek, az Isten iránt való engedetlenségnek a leple. Az ilyen ember még bűnének rabja, nem engedte, hogy Istennek Lelke szabadabbá tegye. Isten minden embernek a szívében világosságot akar gyujtani, azért hirdeti az evangéliumot, de sokan nem akarják azt úgy fogadni, mint Istennek beszédét, s így nem is munkálkodhatik az a szívében, (I. Thess. 2:13.) s nem is teheti azt világossá és szabadabbá. Aki hittel befogadja az ígét, az megismeri Jézus Krisztusban az Isten dicsőségét.

I. Mózes. 27:1—13.

Ápr. 7. II. Kor. 4:7—18. Pál apostol mit sem törődik sok testi szenvedésével, nyomorgatásával, üldöztetésével. Mindez nem tántorítja meg, tudja, hogy ebben is Jézus nyomdokain jár, s épen azért azt is tudja, hogy a feltámadásban, a dicsőségben is résztárs lesz. Addig is pedig, itt, a halandó testben járva, életéből kiáradhat az az erő, mely által sokan megismerhetik a kegyelmet s megtelik szívök hállával. Milyen dicső élet a Pál apostol élete! Nem ébreszt-e vágyat bennünk, hogy követői legyünk, úgy, hogy mi is azt kövessük, akit ő követett, Jézus Krisztust?

I. Mózes. 27:14—29.

Ápr. 8. II. Kor. 5:1–10. Pál apostol nem csak a lélek örökéletét hirdeti, mint sokan hiszik, hanem a test feltámadását is. A lélek mezitelen, ha újra testet nem öltöhet. De ő várja a lélek új ruháját, a dicsőséges, feltámadott testet. Tudja, hogy akik magukat itt a földi életben erre elkészíteni engedik, azoknak részök lesz az első feltámadásban, vagyis, mikor az Úr eljön, akkor előhivatnak sirjaikból, vagy ha életben találja őket az Úr eljövetele, akkor átváltoztattnak, vagyis halál nélkül megkapják a feltámadási testet. (I. Thess. 4:15–17.) Erre a feltámadásra számít Pál, s nem akarja mezeitelen lélekkel várni az általános feltámadást, mikor jök és gonoszak egyaránt odaállítatnak Isten ítélő széke elé. (Jel. 20:5, 6, 11, 12.)

I. Móz. 27:30–40.

Ápr. 9. II. Kor. 5:11–21. A keresztény testvéreknek egymás iránt való szeretete egészen más, mint az a sok tekintetben önző, testi szeretet, mellyel az emberek egymást szeretni szokták. Itt arról van szó, hogy Istennek szerelme kitöltöttet a mi szívünkbe (Róm. 5:5.) s evvel a szeretettel szeretjük egymást, s evvel a szeretettel szeretjük azokat is, akik még ezt a szeretetet viszonzani nem tudják, mert még nem tárták ki szívöket Isten szeretete előtt. Ez a szeretet, a Krisztus szerelme, valósággal szorongatja a hívő embert, hogy mindenkit igyekezzék elvezetni a békesség útjára, melyet csak Krisztusban találhat meg, ha Ő általa megbékül az Istennel.

I. Móz. 27:41–45. 28:1–5.

Ápr. 10. II. Kor. 6:1–10. Pál apostol nem csak hirdette azt, hogy az Istennek országa nem beszédben, hanem erőben áll (I. Kor. 4:20.), hanem meg is mutatta azt. Ő ugyan csak a maga gyengeségével tud dicskedni (II. Kor. 12:5.), de Istentől erőt vesz a legnagyobb szenvedések türelmes és alázatos elviselésére. S így a szenvedések mindig gazdagabb gyümölcsöket hoznak az ő életében, s mindig többet meglátatnak vele abból a dicsőségből, amely a Krisztussal együtt szenvedőknek majd egyszer a maga teljességében osztályrészük lesz. (Róm. 8:17.)

I. Móz. 28:10–22.

Ápr. 11. Ján. 20:19–31. Életednek boldog tapasztalatává vált-e már az, hogy „boldogok, akik nem látnak és hisznek?” Vagy te még mindig csak azt hiszed, amit testi szemeiddel látsz? Akkor te a testet tökéletesebb, magasabbrendű résznek tartod, mint a lelkedet. Akkor még nem tudod, hogy a hit a léleknek szeme, amellyel lát a testi szemeknek nem látható,

de azért mégis valóságos dolgokat: a te bűneidért meghalt és a te megigazuláso-dért föltámadt Krisztust. Lelked szeméit Isten az ige által akarja megnyitni, mert íme mindezek azért irattak meg, hogy higyj, s hogy ezáltal életed legyen.

I. Ján. 5:1–5. Ján. 21:15–19. I. Pét. 1:3–9.

Ápr. 12. Zsolt. 26. Eltudod-e te is nyugodt lélekkel mondani, mint a zsoltáríró: „Itélj meg engem, próbálj meg engem, kísérs meg engem, Uram; vizsgálj meg az én szívemet.”? Mit találna az Úr a te szívedben, ha ezt a kérésedet meghallgatná? Hogy hangzanék el fölötted az ítélet? Hogy állanád ki a próbát, hogy állnál meg a kísértésben? Ha magadban bízol, ha a magad erejére támaszkodol, egészen bizonyosan rosszul ütne ki minden. De ha elrejtőzöl az Úr Jézusban, ha az Ő véérének erejében bízokodol, akkor nincs mit félned Isten lángtekintete előtt. De ha Jézusé vagy, élj is úgy, mint ahogy ez az övéhez méltó.

I. Móz. 32:1–14.

Ápr. 13. II. Kor. 6:11–18. Isten nem veszi ki a világból az övéit, mert azt akarja, hogy abban, mint só és kovász hassanak, mint világozság fényljenek. De azt nem akarja Isten, hogy az ő gyermekei olyan módon keveredjenek a világ gyermekei közé, hogy részt vegyenek azoknak bűneiben, felületes, világiás, az anyagiakhoz tapadó életmódjában, szokásaiban, gondolkozásában, érzületében. Mert, ha úgy élnek, akkor ők sülyednek le a hitetlenekhez, s nem azokat emelik ki a hitetlenségéből. Jól vigyázzon tehát, aki magát a Jézus nevével nevezi, s próbálja meg magát minden cselekedeténél, hogy hitből fakad-e az, mert ami hitből nincs, bűn az. (Róm. 14:23.)

I. Móz. 32:22–32.

Ápr. 14. II. Kor. 7:1–16. Az Isten gyermekeinek boldog, örvendő életére csak úgy juthatunk el, ha keresztülmegyünk azon a szomorúságon, amely meglérésre vezet. Ez a bűneink felett való szomorúság. Ha ezen egyszer igazán és alaposan keresztülmegyünk, akkor életünk alaphangjává az öröm válik. Ez, természetesen nem azt teszi, hogy Isten gyermekeinek életében is lehetnének szenvedések, fájdalmak, de ezek, még ha fel-felháborítják is a kedélyt, mint a szél a tenger hullámai, épen úgy nem érhetik el a szív legmélyebb rejtekét, mint a szél az óceán fenekét. Ott az Istenben való öröm és békesség igazgyöngye tanýázik.

I. Móz. 33.

Vargha Gyuláné.

Kiadóhívatat: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.

„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.